

Inger Støjbergs grundlovstale

Taler

Inger Støjberg
Næstformand for Venstre

Dato

5. juni 2020

Sted

Hvidsten Kro

I år er det 75 år siden, at Danmark atter blev frit efter fem år under nazismens ufrie, mørke åg. Det er derfor, jeg har valgt at holde min grundlovstale her på Hvidsten Kro. Modstandgruppen, Hvidstengruppen, blev dannet i stuerne her på kroen, og derfra blev der udført en heltegering, som os, der har levet hele vort liv i frihed, næppe kan begribe.

For nyligt, der læste jeg en række af modstandfolkenes afskedsbreve. De er skrevet i timerne op til deres henrettelse. Og en række af dem er skrevet af helt unge mænd. Ægte patrioter, der alle betalte den allerhøjeste pris for, at vi andre kan leve i frihed. Brevene er skrevet i en tone af, at de gik med rank ryg og et fast blik ind i døden. Det kan være svært at begribe det mod, som frihedskæmperne besad, men et helt gennemgående træk i brevene er, at de er fyldt med fædrelandskærlighed og en forhåbning om, at Danmark er et frit land, og at de er stolte over deres gerninger.

I en alder af kun 22 år skriver Niels Fiil, som netop er medlem af Hvidstengruppen og søn her fra kroen, i timerne op til at tyskerne førte ham til henrettelsespladsen på Ryvangen: "I må holde hovedet højt, jeg ved, at I vil være med til at føre Danmark mod lysere tider, hvor en mand frit kan tale, tro og tænke, som det sømmer sig til en dansker, og jeg ved, at mor Danmark aldrig vil glemme os. Nogle af os må dø, for at andre kan leve." Det er stærke ord, og det er ord, som jeg igen og igen, har læst. Ord som bliver dybere, for hver gang jeg konfronterer dem.

Mange af os tog i mange år frihedsrettighederne for givet. En vuggegave, som vi pænt stillede på hylden i vished om, at der stod den og pyntede, og at vi jo egentligt ikke havde behov for at passe på den. Men pludselig en september dag i 2001, der ændrede alt sig. Terrorens modbydelige fjæs kiggede os direkte og goldt ind i øjnene, mens den rev omkring 3.000 uskyldige menneskeliv med sig.

Den frie verden var under angreb. Vi husker alle, hvor vi var den dag. Jeg selv stod i haven ved Jeppe Aakjærs digterhjem i Salling ved Skive. Georginerne stod i fuld flor og luften var helt klar. Men med ét var verden forandret, og med ét vidste vi alle, hvor vi hørte til. Danmark hørte til på demokratiets og frihedens side. Vi hørte så meget til på demokratiets og frihedens side, at vi sendte soldater ud i verden for at kæmpe for den. Kampen for demokratiet og retten til at leve et liv i frihed var igen i centrum.

Da Jyllands-Posten få år efter bragte de 12 Muhammed-tegninger i avisen, der flyttede kampen om frihed til Danmark. Vi oplevede landsforræderisk adfærd, da en flok herboende muslimer rejste til Mellemøsten og spredte had imod det land, som der havde huset dem, og opildnede blandt andet til angreb på danske ambassader i Mellemøsten, massive demonstrationer og boykot af danske varer.

Vi oplevede det senere en nytårsmorgen i 2010, hvor det modbydelige attentatforsøg mod Kurt Westergaard blev forsøgt. En ung somalier trængte ind i hans hjem og forsøgte at slå ham ihjel, fordi Westergaard havde brugt sin ytringsfrihed i form af at kritisere islam gennem en tegning af Muhammed. Vi har i det hele taget oplevet en række anslag i Europa med afsæt i ytringsfriheden og kritikken af religion. Angrebet på det franske karikaturblad, Charlie Hebdo, hvor islamister en januardag i 2015 angreb redaktionen og slog 13 mennesker ihjel og sårede 11 — alene på grund af de tegninger, bladet havde bragt. Krudttønden i København den 14. februar 2015, hvor der en lørdag eftermiddag blev holdt et arrangement om ytringsfrihed, hvor Finn Nørgaard blev dræbt, og kort tid efter midnat oplevede vi et angreb på synagogen, hvor den frivillige vagt, Dan Uzan, blev dræbt, mens han holdt vagt ved en jødisk konfirmation.

Vi er med andre ord stadig i kamp for friheden, omend det er en anden kamp, end den frihedskæmperne kæmpede i sin tid. Og læser man frihedskæmpernes sidste ord, så er de fyldt af forhåbninger om, at det, de gav deres liv for, ikke ville blive glemt, og at de, der blev tilbage, og vi, der efterfølgende er kommet til – ligesom frihedskæmperne, vil kæmpe for friheden, når den bliver trængt.

Nu skriver vi 2020, og der er desværre stadig meget at kæmpe for. Frihedsrettighederne er pressede fra flere sider. For få måneder siden udkom Ytringsfrihedskommisionen med sin rapport, om ytringsfrihedens vilkår i Danmark. Den viste, at en alt for stor del af især muslimer i Danmark stadig i år

2020 ønsker at begrænse ytringsfriheden og kritikken af religion. Mere end 76% af indvandrere og efterkommere af indvandrere fra Tyrkiet, Libanon, Pakistan og Somalia, mener at det skal være ulovligt at kritisere islam. Det er så langt fra danske normer og værdier, som det kan være. Når man mener det, så har man helt misforstået, hvad det vil sige at bo og leve i Danmark. Her kan alt debatteres, her kan alt kritiseres, og sådan skal det blive ved med at være. Synes jeg, at det er rart, når nogen kritiserer kristendommen? Næ. Synes jeg personligt, at det er sjovt at få kritik? Nej, men man er i sin gode ret til både at kritisere og stille spørgsmålstejn og debattere alt, hvad jeg har sagt og gjort. Jeg har så til gengæld også retten til at tage til genmæle — og begge dele, altså både kritikken og genmælen, det hænder.

I Danmark har vi vores måde at leve på. Vi har ytringsfrihed, så man kan sige og skrive, præcis det man mener og tegne det man evner. Man kan endda få det trykt i avisen, hvis man er dygtig nok. Her har vi religionsfrihed, så man kan dyrke lige præcis den gud, man vil. Og her har vi ligestilling, så piger og drenge, kvinder og mænd er lige meget værd. Lige præcis det skal man indrette sig efter, når man bor i Danmark. Sådan set hverken mere eller mindre. Det er selve fundamentet. Et fundament som generationer før os har lagt – og som man har kæmpet for. Ovenpå det fundament kan man bygge sit eget liv — man kan ikke bare slå hul på fundamentet.

Man kan heller ikke kræve særrettigheder. Hverken i det store eller i det små. Man kan ikke kræve at Muhammed ikke må blive tegnet eller publiceret i aviser, man kan ikke kræve, at der skal kaldes til bøn fra moskeen. Her er det kirkeklokkerne der ringer. Det er religionsfrihed, men der er ikke religionslighed. Man kan ikke kræve, at svømmeholdet skal deles op, så piger svømmer for sig og drenge for sig, eller holde sin pige hjemme fra lejrskole, fordi klassens drenge også er med. Og her vil vi ikke have barnebrude – og mange af os vil endda kæmpe kampen for at beskytte pigerne – også når det gør ondt. Jeg vil gerne takke alle, der støtter den kamp.

I Danmark vælger vi selv, hvem vi vil leve sammen med. Hvem vi gifter os med – det kommer hverken far, onkel eller mor ved. Jeg ved bedre end nogen andre, at der på dagbladet Politiken og resten af venstrefløjnen er folk, der er meget uenige med mig. Nogle af dem mener sågar, at vi skal indordne os efter de nytilkomne og ikke omvendt. Det er mennesker, der synes, at vi skal have et multikulturelt Danmark, og at det er spændende. Jeg vil gerne sige helt klart: Et multikulturelt

Danmark er ikke spændende.

I Danmark, der skal vi leve efter danske normer og værdier, og de skal ikke erstattes med hverken multikulturelle værdier, sharia eller middelalderlige leveformer, der stammer fra et ufrit islam. Læren af Muhammed-krisen er for mig, at vi aldrig skal bøje nakken, men derimod gå med rank ryg og et fast blik imod dem, der ønsker at slå hul på fundamentet, det fundament som Danmark er bygget på. Her skal alt kunne debatteres, her skal alt kunne kritiseres, og man har retten til at tage til genmæle og diskutere, endda i meget ligefremme vendinger. Det er for mig selve fundamentet i et frit samfund. Niels Fiil, søn af kroen, konstaterede i sit afskedsbrev, at Danmark skal være et land, hvor enhver kan tale, tænke og tro, som man vil. Det skal det også i dag. Vores kamp i dag er ikke den samme som Niels Fiils, men i høj grad så er det en kamp imod en fremmed og krigerisk religiøs ideologi. Det er en kamp mod de, der ikke vil demokratiet. De vil ikke vil friheden. De vil ikke Danmark.

I 1943 vågnede Danmark op. I 1943 vågnede Hvidsten op, og den modige Hvidstengruppe blev dannet. De otte mænd fra Hvidstengruppen, som blev dødsdømt og henrettet af den nazistiske besættelsesmagt, vågner aldrig igen. Men deres ære og minderne om deres helted mod vil vare for evigt. Og som Niels Fiil dengang skrev i afskedsbrevet, så skal vi holde hovedet højt og sikre, at Danmark er et land hvor man frit kan tale, tro og tænke. Niels Fiil skrev også, at han vidste, at mor Danmark aldrig vil glemme dem. Begge dele er lige sande i dag. Vi skal holde hovedet højt, og vi skal kæmpe for selve fundamentet af frihedsrettigheder, og vi kommer aldrig til at glemme frihedskæmpernes kamp. Tak. Vi skylder jer evigt troskab og ære.

Rigtig god Grundlovsdag.

Kilde

Transskriberet fra talers Facebook-profil

Kildetype

Transskription

Tags

Anden Verdenskrig, Grundlovstale, Venstre

Relateret

Jakob Ellemann-Jensens grundlovstale
5. juni 2020

Inger Støjbergs tale ved afstemningen om en rigsretssag mod fhv. minister Inger Støjberg
2. februar 2021

Inger Støjbergs båltale
23. juni 2022

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/inger-stoejbergs-grundlovstale-2020>